

Hovedrevisoraterne, som nærmest tager Sigte paa Trafiketatene: Postetaten, Telegrafetaten og Jernbaneetaten. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheder i disse Bilag, men kun sige, at samtlige disse Oplysninger angaar et bestemt Forhold indenfor Trafiketatene, nemlig det, at der fra Centralstyrelsens Side paa et vist Tidspunkt blev truffet en Bestemmelse om, at Stats-tjenestemænd, der blev valgt til Rigsdagsmænd, kunde slippe med at yde et Bidrag af 2 Kr. 50 Ø. daglig til deres Stedfortræder i den Tid, de var fraværende fra deres Gerning paa Grund af Rigsdagsvirksomhed. I Aaret 1918 rejstes dette Spørgsmaal fra Post- og Telegrafvæsenets Side; der blev afholdt nogle Sammenkomster af Lederne for disse Etater, og som det vil fremgaa af Bilagene, indstilledes det til den daværende Trafikminister, at Ministeren traf en Ordning paa dette Grundlag. Som man vil se, er der af Ministeriet for offentlige Arbejder, 1ste Departement, under 29. August 1918 udstedt et saadant Cirkulære. Med Hensyn til det berettigede i denne Fremgangsmaade fra den daværende Trafikministers Side har der været rejst Tvivl fra Hovedrevisoratets Side, og man har hævdet, at det var et Spørgsmaal, hvoraf Afgørelsen, hvis det skulde have blivende Betydning, maatte træffes ikke af den enkelte Etat, men af Rigsdagen. Spørgsmaalet har dernæst været til Behandling i Statsrevisoratet og har derfra været tilstillet Lønningsraadet til Erklæring, men disse Institutioner er endt med at sende hele denne Sag til det Udvalg, som har været nedsat her i Tinget. Udvalget har drøftet Spørgsmaalet og har søgt Forhandling med Ministeriet, og denne Forhandling er resulteret i en Indstilling, som lyder saaledes: „Udvalget foreslaar, at den Særstilling, som en vis Gruppe Tjenestemænd, ved Resolution af Ministeren for offentlige Arbejder af 29. August 1918, er kommet til at indtage, ophæves ved, at bemeldte Resolution snarest tilbagekaldes, og at hvert enkelt i Fremtiden forekommende Tilfælde af denne Art afgøres af Administrationen under Hensyn til alle foreliggende Forhold, men dog saaledes, at Staten i intet Tilfælde bliver paaført Udgifter, eller at Tjenestens Tarv kommer til at lide ved en eventuel Hensyntagen til Tjenestemænds samtidige Stilling som Rigsdagsmand.“ Der sker altsaa her fra Udvalgets Side en direkte Indstilling til Tinget om at vedtage en Henstilling til Ministeren om at tage denne Resolution tilbage og gøre Forsøg paa, hvis lignende Tilfælde skulde forekomme i Fremtiden, da at træffe Af-

gørelse for de paagældende Tjenestemænds Vedkommende paa en saadan Maade, at der ikke paaføres Statskassen Udgifter, og at den Tjeneste, de paagældende Funktionærer har paataget sig, ikke kommer til at lide ved deres Rigsdagsvirksomhed.

Jeg kommer saa til det Afsnit i Betænkningen, der angaar Statsregnskabet Status. I Henhold til Loven af 31. Marts 1917 har Statsrevisoratet faaet til Opgave i højere Grad end tidligere at undersøge denne Status. Man vil se, hvilket Resultat Statsrevisoratet er kommet til med Hensyn til de fire sidste Regnskabsaar. Status var den 31. Marts 1916 382 648 260 Kr. 83 Ø. I det følgende Aar var der en Stigning, saaledes at Formuen den 31. Marts 1917 opgjordes til 469 829 332 Kr. 65 Ø., og i det følgende Finansaar en mindre Stigning, idet man pr. 31. Marts 1918 opgjorde Formuen til 484 028 322 Kr. 30 Ø. Efter Opgørelsen er der saa en Nedgang i det følgende Finansaar, saa at Formuen den 31. Marts 1919 opgjordes til kun 347 434 225 Kr. 50 Ø. Med Hensyn til hele denne Statusopgørelse er Statsrevisorerne ikke helt tilfredse; de henleder Opmærksomheden paa Ønskeligheden af, at der søges tilvejebragt et reelt Formueregnskab med de dertil knyttede nødvendige Afskrivningskonti, og at der foretages en Reorganisation af Statens Bogholderi- og Regnskabsvæsen, og henstiller, at disse Spørgsmaal snarest tages op til nærmere Overvejelse af Ministeriet. Til disse direkte Henstillinger kan Udvalget slutte sig og meget gerne slutte sig, idet vi finder, at for et Regnskab som Statsregnskabet vil en rigtig og fyldig og nøjagtigst mulig Status og Formueopgørelse være i høj Grad paa sin Plads. Men denne kan kun naas, hvis man efterkommer de Henstillinger, her ergjorte, og gør Bogholderiet og i det hele taget Regnskabsvæsenet saa betryggende som muligt.

Afsnit III i Betænkningen vedrører Statsregnskabet Overensstemmelse med Særregnskaberne. Dette Spørgsmaal skal jeg ikke komme dybere ind paa, men kun referere, hvad Statsrevisorerne herom siger: For det første maa jeg gøre opmærksom paa, at som det vil være det høje Ting bekendt, er der for visse Styrelsesgrene organiseret Hovedrevisorater eller overordnede Revisionsmyndigheder. Det gælder for Trafiketatene, det gælder for Krigs- og Marine-ministeriet, for flere andre Ministerier og for nogle Ministeriers enkelte Afdelinger. Men der findes i Statsrevisorernes Betænkning for 1917—18 anført en Række Styrelsesgrene, hvis Regnskabsaflæggelse ikke